

Tekst bij Dodenherdenking 4 mei 2019 door mevrouw Annemie Beukers-Nies

Voor mij is het heel bijzonder om vanavond hier te mogen staan tijdens deze Dodenherdenking.

Ik ben Annemie Beukers-Nies, oudste dochter van Frans Nies en Toos van Wegberg en ben opgegroeid in deze straat. Ons gezin woonde op Molenpoort 3.

Mijn vader was leider van Het Verzet in District Weert. Hij gaf leiding aan een groep van ruim 40 Verzetsmedewerkers. Het was een hechte, actieve vriendengroep.

Na de Duitse overval op het Pensionaat St. Louis in juni 1944 was mijn vader niet veilig meer en dook onder.

Op 10 augustus 1944 trouwde zijn zwager en mijn vader zou getuige zijn bij het huwelijk. Hij kwam daarvoor in de vroege ochtend vanuit zijn onderduikadres naar huis om zich op te maken voor de bruiloft. Niemand van de familie wist van zijn Verzetsactiviteiten. Mijn moeder was wel volledig op de hoogte en stond pal achter hem. Zij was zijn grote steun en toeverlaat. Met haar deelde hij alles.

Wat een vreugdevolle dag had moeten worden eindigde in een groot drama. Nauwelijks thuis om zich om te kleden voor de bruiloft werd ondertussen de hele omgeving afgezet met Duitse overvalwagens en Duitse soldaten met het geweer al in de aanslag. Mijn vader probeerde nog te vluchten via de achtertuin. Hij liep regelrecht in de val van de Duitse soldaten en werd weer via de tuin, door het huis via de voordeur in een overvalwagen geduwd onder de ogen van mijn moeder, mijn broertje, mijn zusje en ik. Met een laatste omhelzing en een laatste kus werd er afscheid genomen. Mijn moeder was op dat moment vier maanden in verwachting van mijn jongste zusje Fransje. Zij is vier jaar geleden overleden.

Ondertussen was ons hele huis overhoop gehaald door Duitsers die op zoek waren naar bewijsstukken en namen van Verzetsmedewerkers. Er werd niets gevonden tot groot ongenoegen van de Duitse overvallers. Mijn vader ging zeer zorgvuldig te werk en had er voor gezorgd dat alle gegevens veilig opgeborgen waren in een kluis van het klooster van de Paters van de Heilige Geest.

De overvalwagen werd gesignaleerd op de Roermondseweg, waarschijnlijk op weg naar Maastricht

Een dag later stond mijn moeder voor de poort van de Strafgewangenis in Maastricht. Zij werd uitgelachen door de gevangenisbewakers met de woorden: "Gestern geholt und jetzt schon hier?" Teleurgesteld keerde ze huiswaarts.

Het laatste bericht van mijn vader was een naar buiten gesmokkeld briefje waarop stond te lezen dat de verhoren zeer zwaar waren maar dat hij niets had losgelaten. Dat wilde zeggen dat alle ruim 40 Verzetsmedewerkers veilig waren. Dat was het allerlaatste teken van leven.

Een paar weken later werd Weert bevrijd. Heel Weert vierde uitbundig de Bevrijding. In ons gezin groeide de spanning met de dag. We hoopten nog steeds op de veilige terugkeer van mijn vader. Ik was net twee jaar geworden. Ik kan me nog vaag herinneren hoe ik naar mijn vader verlangde en hoopte dat hij plotseling weer tevoorschijn zou komen.

De vele tips die mijn moeder kreeg werden nagetrokken, echter zonder resultaat. Tegen betaling zou ze informatie kunnen krijgen over de verblijfplaats van mijn vader. Fakenews avant la lettre! Altijd zullen er mensen zijn die ergens een slaatje uit willen slaan.

De tijd die volgde was zenuwslopend. Na de Bevrijding kwamen er in Venlo regelmatig treinen uit de Duitse Kampen. Mijn moeder stond dan met een familielid op het perron hopen dat mijn vader uit een van die treinen zou stappen. Telkens kwam ze teleurgesteld en verdrietig weer thuis. Geen feestelijke hereniging maar intens verdriet. Iedere keer die teleurstelling en dat intense verdriet, ik herinner me dat nog heel goed. Er bleef nog maar een klein sprankje hoop over.

Die onzekerheid en spanning heeft ruim twee jaar geduurd. Die beklemmende spanning hing als een zware deken in ons huis. Ruim twee en een half jaar later kwam er een bericht van Het Nederlandse Rode Kruis. Mijn vader zou gefusilleerd zijn in Concentratiekamp Vught.

Ik zat ondertussen, samen met mijn broertje op de kleuterschool. Wij mochten die dag tussen de middag niet naar huis maar werden meegenomen naar het klooster van de Zusters Ursulinen. We werden naar een donkere kamer gebracht. Ik zie nog voor me de grote zware eikenhouten meubels met een indringende geur van boenwas. Een onaangenaam, onheilspellend gevoel bekwam mij. Wat mij vooral is bijgebleven; de overdreven vriendelijkheid van de zusters, zelfs toen ik het bordje soep balorig aan de kant schoof en de soep over de rand van het bord golfde bleven de zusters vriendelijk. Dat versterkte bij mij het gevoel dat er iets niet klopte.

De ontknoping kwam 's-middags toen we weer naar huis mochten. Daar wachtte ons een verpletterende, onaangename verrassing. Het hele huis zat vol met treurende, huilende 'grote mensen'

Ik heb me nog nooit zo verlaten gevoeld tussen zoveel, treurende volwassenen,

Mijn vader zou niet meer terugkomen.

Vanaf dat moment droomde ik vaak dat mijn vader me van school kwam halen. Hij stond me dan op te wachten in een donker hoekje tegenover de school in de Van Berlostraat. We liepen over de Wilhelminasingel richting de Molenpoort. Plotseling verdween hij weer, opgelost in het niets. Deze droom kwam telkens terug tot en met mijn Middelbare Schooltijd.

De droom verdween op den duur maar het verlangen naar mijn vader en het grote gemis bleef voelbaar.

Oorlog is mensenwerk, maar wat er ook gebeurt in een mensenleven, het leven gaat altijd gewoon door en dat gold zeker voor mijn moeder die met alle kracht en liefde die ze in zich had ons groot heeft gebracht en ons leerde geen haat te koesteren en de mensen te nemen zoals ze zijn.

Geen gemakkelijke opgave maar wel een liefdevolle les.

Dat is de erfenis van mijn beide ouders die handelden vanuit het besef dat er grotere belangen zijn dan het eigen, individuele belang. Mijn vader zei over zijn Verzetswerk: " Ik doe dit voor De Grote Zaak, De Grote Baas. Van een van zijn Verzetsmedewerkers hoorde ik jaren geleden dat er ondanks het risicovolle, spannende Verzetswerk veel gelachen werd en dat mijn vader veel humor had. Voor mij destijds heerlijk om te horen. Een vader waar veel mee te lachen valt, wie wil dat nou niet?"

Mijn vader was 31 jaar toen hij werd gefusilleerd, mijn moeder is nog geen twintig jaar later op 52 jarige leeftijd overleden aan de gevolgen van borstkanker. Beide veel te jong en dat was voor mij, mijn broer en mijn zusjes niet gemakkelijk. Wij zijn trots op onze beide ouders en vooral ook heel dankbaar voor hun voorbeeld, ondanks het grote gemis.

Het is belangrijk dat het verhaal doorgegeven wordt en ben dan ook blij met de interesse en belangstelling van de kleinkinderen, de kinderen van mijn broer, mijn zus en mijn zoon. Zij zullen het weer doorgeven aan hun kinderen.

Ik dank het Herdenkingscomitee Weert dat ik hier de gelegenheid heb gekregen om dit verhaal te mogen vertellen.